

СПОГАДИ ПРО МАЙБУТНЄ

Ностальгія за маминою піснею

Ви можете уявити собі мера сучасного міста в колісці? Навряд. Ми теж так вважали, доки не розговорились з головою Славутницької міськради народних депутатів Володимиром Удовиченком. Він сам повів мову про материнську коліскову...

- Перші мамині пісні мали дуже великий психологічний вплив. Вони впливали ефективніше за екстрасенсів. Ці пісні були, є і, не сумніваюсь, будуть у майбутньому. Бо з них має починатись життя людини на землі. В ідеалі всі пісні повинні благотворно

впливати на нас, як колискова. Пісня може хвилювати, зачіпати найпотаємніші струни нашого серця, а значить спонукати людину до діяльності в сфері духовності. Це так важливо, ми відчуваємо, в цей складний час. Що нас зможе спонукати робити добро? Що може допомогти об'єднати наше розшароване суспільство? Об'єднатись усім нам можна лише на духовності, притаманній нашим пісням, романсам. На мій погляд, роль романсу - виняткова. Він ще більше, ніж лірична пісня, наблизений до людини, наче пропонує щиро, відверто

поміркувати над філософсько життя.

Тим-то ініціатори проведення "Романсів Славутича" вбачають

своє завдання в тому, щоб допомогти відродитись українському романсу, щоб він разом із знаменитим російським побутовим романсом став нашим набутком.

Під час бесіди з мером ми згадали кілька пам'ятних моментів з музичної історії України, період розквіту української пісні-романсу в XIX сторіччі. Вірші Забіли, Петренка, Шевченка, Старицького, Франка швидко ставали улюбленими в народі романсами. Причому романс не знав національних меж. Якимось український поет Євген Гребінка, мешкаючи в Петербурзі, написав вірша "Очи черные". Його швидко підхопили, заспівали і незабаром Гребінчин вірш набув популярності як циганський романс.

- Дуже приємно, - продовжує Володимир Петрович, - що наше місто має безпосереднє відношення до процесу відродження

(Закінчення на 4-й стор.)

Ностальгія за маминою піснею

(Початок на 3-й стор.)

української музичної лірики. Це прекрасно, що поштовх дано саме у нас, в Славутичі. Це при тому, що в місті особлива демографічна ситуація. У нас проживають люди 28 національностей. Організуючи фестиваль, ми думали і про тих молодих виконавців, які приїдуть до нас. Прагнемо створити умови, за яких вони якнайкраще розкриють свої здібності. По-друге, фестиваль - чудова можливість для славутчан, в першу чергу дітей, поспілкуватись з представниками українського мистецтва. Ніхто нікому нічого не нав"язує. Але буде чудово, коли

діти наші знатимуть і російську, і українську культури, мови. А враховуючи, що ми сусідствуємо із Білоруссю, то й її культуру нам треба знати.

По-третє, в Славутичі чимало творчих художніх колективів. Для них фестиваль - теж певна школа.

- "Романси Славутича"- не останній фестиваль року?

- 1995-й насичений фестивальними заходами. Робота в цьому напрямку узгоджена з адміністрацією Чорнобильської АЕС. Прагнемо підвищити рівень пісенно-романсового фестивалю, фестивалю "Золота осінь Славутича". Цей дитячий форум буде багатофункціональним.

Завершуючи мову про романс, хочу повернутись до материнської пісні. У романсу, на мій погляд, щира, ніжна жіноча душа. Він такий же витончений, вишуканий, як і прекрасна половина людства. І дуже приємно, що заключний гала-концерт фестивалю було присвячено жіночому святу 8 Березня.

Хай наші славутчанки і в свято, і в будень завжди

будуть такими ж щирими, відкритими, красивими, як мелодії і слова романсів, ліричних пісень.